

UTSATT: I det siste er flere kristne irakere blitt utsatt for angrep og drept i byen Mosul. FOTO: AFP/SCANPIX

Må beskytte de kristne

TRUES: Den irakiske statsministeren har utplassert tusen politimenn for å beskytte kristne i den irakiske byen Mosul.

Amal A. Wahab, Kairo
IRAK

De siste dagene har al-Qa'ida-grupper i Irak fått skylden for drap på til sammen tolv kristne irakere, og guvernøren i Mosul har uttalt at flere hundre kristne familier har flyktet fra byen.

Pave Benedikt XVI ba under en tale i Vatikanet om at de militante måtte «avstå fra voldsbruk og heller samarbeide med sine søstre og brødre for å bygge opp en sivilisasjon av kjærlighet».

Den irakiske statsministeren lovet etter samtaler med kristne irakere å «ta øyeblikkelig tak i problemer de kristne møter i Mosul». Ifølge AFP har politiet etablert veisperring rundt kirker i de fire bydeler der det bor mest kristne. Politiet patruljerer også gatene til fots.

Dia Rashwan, forsker ved al-Ahram senter for politiske og strategiske studier og spesialist på islamistiske gruppe-

FAKTA

Drap på kristne:

- De siste dagene har minst tolv kristne irakere blitt drept i den irakiske byen Mosul.
- Statsminister Nouri al-Maliki har satt inn styrker for å beskytte den kristne befolkningen i Mosul. Vakholdet rundt kirker er strammet inn
- Al-Qa'ida grupper har fått skylden for drapene. Al-Qa'ida blir bekjempet av sunnimuslimere i det som er blitt kalt sahwastyrker, som først ble etablert i 2005.

ringer, sier til Klassekampen at grupper som angriper kristne i Irak, stempler storsamfunnet som *kafir*, vantro.

– Det gjelder både for sunnimuslimere, shiamuslimere, kristne og andre i storsamfunnet, sier Rashwan.

Han tror ikke at al-Qa'idas Bin Laden og Zawahri lenger har full kontroll over alle cellene, men sier at «tankegangen deres har gitt opphav til grupper som adopterer deres tankegang og som handler helt uavhengig av hverandre».

En tredel flyktet

Både de amerikanske styrkene og den irakiske regjeringen har hevdet at Mosul er al-Qa'idas siste festning i Irak, og har lenge planlagt en større militær operasjon mot byen. Det er usikkert hvordan en slik operasjon vil ende.

Ifølge BBCs korrespondent i Bagdad, Jim Muir, har situasjonen i Mosul stadig forverret seg i motsetning til i Bagdad og Basra. Da amerikanske og britiske styrker invaderte Irak i 2003, bodde det rundt 800.000

kristne irakere i landet. I dag har en tredel av disse flyktet fra det krigsherjede landet.

Siden invasjonen har over fire millioner irakere måtte flykte sine hjem. Rundt to og en halv av disse lever som flyktinger i arabiske naboland, uten noen form for bistand fra vertslandene. Over en og en halv million irakere er interne flyktinger.

Mer i vente

Den sekteriske konflikten og volden i Irak har blitt redusert ved opprettelsen av sunnimuslimske sahwastyrker. Sahwastyrkene er tidligere sunnimuslimske motstandskjemper, som har gått sammen for å bekjempe al-Qa'ida.

Styrkene har hele tida blitt betalt av den amerikanske hæren. 20 prosent av disse styrkene, rundt 80.000 soldater, er fra 1. oktober satt på lønnslista til den irakiske staten.

Professor i statsvitenskap ved Bagdad Universitetet, Nabil Salem, sier til Klassekampen på telefon fra Bagdad at sahwastyrkene har vært en viktig årsak til at volden har blitt redusert de siste månedene.

– Dersom sahwastyrkene føler seg tilsidesatt, vil de raskt snu seg mot USA. Men da vil de være en langt bedre utstyrt og langt mer organisert motstandsgruppering, sier Salem.

Salem understreker at flere igjen vil kunne vende sine våpen mot de amerikanske styrkene. En av saha-lederne i Bagdad, Abu Ibrahim al-Azawi, sier til BBC at han frykter at noen av hans menn «igjen blir dårlige mennesker».

amalw@klassekampen.no

TIL DEBATT: Obama og McCain er lite forskjellige.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

Kandidaten er sakens innhold.

Fremtoninger

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

Journalistutdanningen her i Berkeley har trukket stadig større mengder tilskuere til sine såkalte *viewing parties*, og har funnet det nødvendig å minne oss om at vi som journalister (strengt tatt «bekjente av journalister») ikke kan tillate oss å klappe, juble eller bue under debattene – akkurat som det fysiske tilstedeværende publikummet i Nashville.

Det var egentlig ikke noen grunn til å bekymre seg. Kan hende var risikoen til stede da Sarah Palin og Joe Biden møttes, men tirsdagens debatt vekket ikke nevneverdig begeistring eller avsky. Til det var det for lite innhold i svarene fra de to kandidatene, eller kanskje rettere sagt, for få argumenter. Hva skilte egentlig Barack Obama fra John McCain under det andre debattmøtet?

Jeg har vært inne på aristotelisk retorikk i denne spalten før, på skillet mellom overbevisning gjennom etos, logos og

«Publikummet i Nashville var så passivisert at man kunne mistenke dem for å ha blitt dopet ned»

patos, det vil si talerens troverdighet, sakens argumenter og tilhørernes følelser. Og for en amerikansk toppolitiker nå om dagen ser det ut til å være *two down, one to go*.

Det vil si: Med hensyn til patos og logos er forskjellene mellom kandidatene minimal. Man appellerer til tilhørernes patriotisme og rettferdighetssans, til deres kremt, frustrasjon og sinne. Man presenterer saken, altså finanskrisen, som et

resultat av vanstyre. Det er ingen reell forskjell å spore, i hvert fall ikke før faktisk politikk har blitt iverksatt.

Den reelle distinksjonen ligger i etos og persona, i talerens evne til å skape den legendariske, autentiske forbindelsen med publikum. Da er det ikke rart at samtlige debatter så langt har trukket inn Ronald Reagan, *the great communicator*. Da er det heller ikke rart at kommentarjournalistikken ofte strander på spørsmålet om hvem som kan identifisere seg med kandidat A eller kandidat B.

Det spørsmålsstillende publikummet i Nashville var så passivisert at man kunne mistenke dem for å ha blitt dopet ned. Kanskje var det tilfellet; det er grenser for hva man kan risikere under en direkteending. En annen lesning er at det finnes veldig klare grenser for hva publikum faktisk kan bidra med i en slik retorisk situasjon, annet enn å være en resonanskasse, annet enn å kjenne identifikasjonens varme glød.

Et eneste spørsmål kom i nærheten av noe ideologisk betent: Skal helsetjenester betraktes som en hvilken som helst annen handelsvare? Det ble ikke besvart, ikke på langt nær. Både McCain og Obama tok et lett steg til side, og benyttet i stedet anledningen til å angripe hverandres frem-

legg på området. Det sterkeste gjenværende inntrykket etter debatten

er, for meg, av kandidatenes fysiske fremtoning. Obamas slepne, tilbakeleante positur og litt stivbente diksjon, McCains bokstavelig talt stivbente positur, men langt mer slepne diksjon. Og snittet på dressene. Til å være en tvekamp var det uhyre dorskt, og minnet ikke så mye om en gladiatorkamp som om en walk-off under moteuken i Milano.

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap